

Da vi ere imellem „de smaa Fald“ og Herfeimer, kommer Op-
passeren i Sovevognen ind og raaber:

„Mine Herrer, ville De være saa gode at rejse Dem og
tillade mig at gjøre Sengens istand.“

Vi rejse os op, efterhaanden som Oppasseren kommer til
os. Med behændig Haand vender han hveranden Bænk om,
saa at to og to Sæder stode sammen, medens Ryggene vende
udad. Hurtigt lukker han Vinduerne og Skodderne for samme,
men aabner samtidigt en lille Ventilator over hvert Vindue.
Nu løfter han Sæderne iveauet og tager ud af hver Bænk en
Kamme med Spaanskræsfletning i, hvilken han besætter i pas-
sende Høide, deels i nogle hidtil skjulte Huller i Vognens
Ydervægge, deels ved Snore i Loftet, hvornæst hver saadan
Kamme forsynes med en Madratts og et Tæppe.

Medens dette foregaaer, har jeg været ude paa Plat-
formen mellem Vognene. Da jeg kommer tilbage er Vognens
Indre heelt forandret. Før lignede det, med sine smalle, lav-
ryggede Sæder, et lille Capel paa Hjul, nu seer det ud som
en Dampskibskabst, med to Rader Kæder, hvoraf de nederste
ere forsynede med Gardiner.

Kamperne ere stukkede eller struede lavt ned; der hersker
Længsel i det hele Rum; man hører ikke anden Lyd, end
Støvlens Afstrækning og Klæders Henlægning. Nu afbrydes
Længselen af en Moder, som tyder paa sine Ørn. En tyk,
tydlig Årmer med Siden af mig klæder sig heelt af, bag
sine Gardiner, som om han gif tilsengs i sit Hjem. Han
ligger i een af de nederste Kæder, som ere meget bekvemme;
de ere næsten dobbelt saa rummelige som Kæderne i en af de
atlantiske Dampbaade.

Nu stiger jeg ogsaa op i min Kæde, een af de før omtalte
Kammer med Nørfletning, forsynet med opstaaende Kaster,
Madratts og Tæppe. Jeg har to at vælge imellem, den ene
omtrent en halv Fod højere oppe end den anden. Jeg tager
den øverste, for at være nærmere ved Ventilatoren. Jeg
forsøger paa at sove, men finder det ikke let at falde
ned; jeg tør ikke lægge mig paa Siden, men maa blive lig-
gende paa Ryggen. Bevægelsen er selv i denne Stilling næ-
sten stærkere, end jeg kan udholde; det forekommer mig, at
jeg ligesaa godt kunde tænke paa at sove paa Ryggen af en
galopperende Hest, som i min nuværende Stilling. De ameri-
kaniske Jernbaner ligge i Regelen ikke meget jævnt, da de for-
stærkede ere byggede hurtigt og meget billigt, samt blive
stet vedligeholdte. For nogle Aar siden vare Jernbanerne i
Virginien saa flette, at man maatte lade Negere løbe foran
hvert Tog, langs de daarligere Steder af Banen, for at nagle
Skinnerne fast, hvor disse havde løst sig i Sammensvining-
erne og stode iveauet med Underne.

Hertil kommer nu Standsningerne ved de utallige Steder
med bibelske, latinske eller indianske Navne, Ringen med Klof-
ker, Piben fra Locomotivet, Smækken med Døre, Slæben
med Bagage, Løben hist og her med Faller osv. Naar jeg
puser paa under Jærten at sige ud af Ventilatoren, saa
hører den Regn af Ildgister, der staaer ud af Locomotiv-
skorpienen, just ikke til at bevolige mit Sind med Hensyn til
Muligheden af at blive brændt op i Vognen. Jeg kan ikke
lade være at tænke mig Locomotivføreren sidende paa den
ene Sikkerhedsventil og Hjørspæren paa den anden, begge
meer end halvdrunkne, spyttende ud i Mørket, grinende til hin-
anden, hængende Viser, som dreie sig om Jernbaneulykker og
andre lignende Behageligheder, medens Toget med rasende
Fart iler afsted gennem Mørket.

Ligesiden jeg steg i Land i New York har jeg saa at sige paa
Gader og Stræder aldrig hørt Andet end Voidsdrengeens Raaben
med Nyheder om Jernbaneulykker. I Illinois svarede nylig en
Locomotivfører koldblodigt de saa Passagerer, som vare komne
med Livet fra et frygteligt Sammentræf, foranlediget ved hans
Eghedsløshed: „Det er da ikke første Gang og bliver vel heller ikke
den sidste, at et Tog løber paa et andet!“ De rasende Passa-
gerer vilde dræbe ham, men han flygte ind i Skoven og
redde derved sit Liv. For otte eller ti Uger siden var paa
Banen fra Canadaigua til Antrim et Tog blevet bragt ud
af Skinnerne derved, at en Mand, for hvem to Kalve vare
købt overkjorte af et Tog, havde lagt et Par svære Træ-
kloster tværs over Skinnerne. Da det var almindeligt be-
kendt, at han paa et offentligt Sted havde svoret at hevne
sig paa Jernbanen, hendeledes Mistanken paa ham; en Deel
af Passagererne vilde strax paa Stedet hænges ham, og iles
til hans Huus, som laa i Nærheden. Med Nød og neppe
lykkes det nogle Besindige blandt de Reisende at faae hans
Liv frelst og faae ham afleveret til den nærmeste Dørligeds-
person. Mange Baner have ingen eller usfuldkommen Ind-
hegning; Kæderne have en stærk Tilbøjelighed til om Dagen at
sole sig, om Matten at lægge sig til at sove midt i Sporet.
Foran paa Locomotivet er der derfor anbragt et Instrument,
som kaldes en „Kofanger“. Undertiden bliver en Ko greben
af dette Instrument og falder ned i dets Beholder; men lige-
saa hyppigt faaer „Kofangeren“ kun usfuldkommet fat, Koer
kommer ind under Locomotivhjule og kan let bringe Locomo-
tivet ud af Sporet.

Disse og lignende Tanker bevæge sig i mit Hoved og
forjage længe al Søvn, medens jeg bliver kastet frem og til-
bage paa mit urolige Leie. Et Par Herrer i Nærheden af
mig kunne heller ikke falde isøvn, og den ene fortæller med
sagte Stemme den anden følgende ægte amerikanske, til Si-
tuationen passende Historie:

„Jeg var ombord i Lady Elgin, da den led Skibbrud
paa Michiganjøen, og slap selv med Nød og neppe besejret

Livet. To Mand, som ogsaa vare der ombord, flode efter
Katastrophen omkring paa Bølgerne, tæt ved hinanden, den
ene paa et Hønschens, den anden paa en Skabstodder. Vin-
den hylede og Bølgerne brølede i Chor. De to Mand vær-
lede nogle Ord. Troer De, at den ene sagde „Gud hjælpe
os“ og at den anden svarede „Amen!“ Nei! Oberst Ju-
nius Chinterden jagde til Augustus Crastus Corning:

„Nu vilde en Kompansj ikke være at foragte, hvad, min
Ven?“

Hvorpaa Augustus Crastus Corning svarede Oberst Junius:
„Nei, min Sjæl om den vilde! Men jeg vilde dog hel-
lere have en Arrakstoddy!“

En svær Sø stille dem i samme Lieblid ad. Obersten
drufuede, men Augustus Crastus blev frelst og har siden nydt
mangen Arrakstoddy.“

Medens jeg lytter til flere Historier af lignende Art,
indfinder omfider Sønnen sig. Dog, den Høide jeg faaer,
kan kun meget uegentligt kaldes Søvn; den er at sammenligne
med Kysten i et Fattighuus, som vel til Nød kan holde Sjæl
og Legeme sammen, men i Grundten hverken styrker eller nærer.
Inden jeg gaaer videre paa min Rejse, vil jeg dog her be-
mærke, at jeg, den næste Gang jeg benyttede Sovevognen, tog
en „dobbelt“ Kæde i den nederste Række og nød en forholds-
vise god Søvn.

Omfider bryder det vestlige Dagslys atter frem. Den
ene efter den anden vaagner op, gaaber og strækker sig. Der
er noget Mistænkeligt ved det Hastværk, hvormed vi Alle for-
lade vort Leie; albrig vilde man vist forlade en god og
magelig Seng saa overilet. Oppasseren træder ind og giver
sig ilav med atter at gjøre Sengene til Sæder. I saa Mi-
nutter ere Sengene, Madratterne og Tæpperne forbundne
som ved et Trykkeslag, Sæderne atter paa deres Pladser,
Skodder og Vinduer aabnede og Morgentulstenen strømmer for-
fælsende ind paa vore blege og forporetudseende Ansigter.

Vi begive os nu til Væsteværelset, hvor der ved Siden
af Vandfadet findes en eneste skiden Haarborste besættet til
Bæggen med en Kæde. Jeg benytter den selvsjælgelig ikke,
vasker mig i lidt Vand, der tilmaales saa sparsomt, som om
vi vare midt i Ørkenen Sahara. Jeg føler mig tilnede,
som om jeg hverken havde sovet eller vasket mig, og maa
nøies med Bevidstheden om, at jeg dog har gjort begge Dele.

Nu lyder den store Klokke paa Locomotivet og Piben
giver det ene dybe hase Hvin efter det andet; den lyder i
mine Øren snarere som et Slags Basun end som een af de
Piber, vi i England have paa Locomotiverne. Jærten jagtes
og vi stoppe; vi ere i Buffalo og i Nærheden af Frost-
bordet. Fem store Gongzoner bearbejdes heftigt for at lokke
Kunder til fem Froststuer, medens fem Negere raabe i
Munden paa hverandre:

„Denne Dei, Gentlemen, denne Dei til Frostkosten! En
halv Dollar Personen!“

Et Minut derefter sidder jeg med henved tredive andre
hungrige Sjæle og tager dygtigt til mig af prægtigt hvidt
Brød, saftigt Døsteg og sluede Østers, medens en Negers-
dreng med en Kest af de vilde Kalkuners Fjedre bortviser de
graadige amerikanske Fluere fra mit Ansigt.

Blandinger.

— Den nye Mynt, som udgives i Frankrig, bærer Kei-
serens Billede i Kroningsdragt, hvoraf man vil slutte,
at Kroningen snart kommer paa Tapetet.

— Saa snart der hos Beduinerne fødes et Føl af ædel
Race, tilkaldes nogle Viduer, i hvis Nærvarrelse der bliver
udblest en Attest der tilkendegiver Lød, Mærker, Navn paa
Fader og Moder osv.

Det Følgende er Overtællelsen af en sliq Attest:

„I den barmhjertige Guds Navn, alle Skabningers
Herre! Fred og Velsignelse over Mayomed og hans Familie
og Tilhængere til den yderste Dag, og Fred over alle dem,
som læse dette Skrift og forstaae dets Betydning!“

Nærvarrende Document betræffer det graabrune Hingstføl,
med fire hvide Søtter, kaldet Obeian, af Salkavys ædle Race.
Dets Hud er blank og reen som Melk, og det ligner hine,
om hvilke Propheten sagde: „Et ædelt og stolt Spand Heste,
er en sand Rigdom“, og om hvilke Gud har sagt: „De vare
Stridsvingler, som tidligt om Morgenen styrkede ind i Slaget,
med pusiende Kræbevoer og sprængte Hjenden“, og Gud har talt
Sandhed i sin usforlignelige Bog.

Faderen til dette Føl er den fortræffelige Brune, kaldet
Medshan af Racen Ksheisen. Moderen er den berømte hvide
Salkavy Hoppe, bekendt under Navnet Dscherna. Nærvarrende
graabrune Salkavy-Føl er nu kjøbt af Cashrun Emheits Søn,
af Stammen Zebaa, en Aneser-Araber.

Efter at have taget Alt i nøie Efterhyn, sværge vi ved
vort Haab om evigt Salighed, ved vore Punge, og ved vor
Scheit, Hestebesidderens, Wiisdom, at benævnte graabrune Føl
er endnu ædlere end dets Fader og Moder; hvilket vi bevidne
efter vort bedste Skjøn, ved dette kraftige og fuldkomne Docu-
ment, takket være Gud, Allskabningens Herre!

Skrevet den 16de Setar i Aaret 18...

Widernes Navne.“

— Af nogle i Weekly Register fremsatte Bemærkninger
fremsgaaer, at Katholicismen i det forløbne Aar har
gjort betydelige Fremskridt i England og Skot-
land, idet de katolske Præsters Antal er forøget med 111,
Kirkenes og Capellernes med 48 og Klosterens Antal med 32.

— En Udv af uhyre Størrelse er nylig bleven fundt
i en Skov ved Houffalize i Belgien. Den veiede 92 Pund,
var næsten 2½ Alen lang og noget over 2 Alen høj; i hver
Kjæve havde den to svære Hundetænder af omtrent 3 Tom-
mers Længde; dens Haar var hvidladent og Halsen kortere end
de almindelige Ulves.

— I Byen Wigan i England døde nylig en gammel
„Mand“ i sit 97de Aar. Ved Ligstuet befandt man at være
en Kone; i et halvt Aarhundrede havde hun ageret og var
bleven anset for et Mandfolk.

— En Mand i Newyork ved Navn Liebenmüller, Eier
af et Theater og af en Have, hvor Ullet flyder i Strømme
til Trøst for Germaniens Ulyshærede Sønner, er nylig bleven
stevnet for Rævnigeretten og dømt skyldig, fordi
han har villet være atter Klog, hvilket ligesaa lidet buer
i Amerika, som andetsteds paa Jorden. Som bekendt ere
Amerikanerne meget strenge i at overholde Hviledagen: at
bede, spise, drikke og sove ere de eneste Syssler, til hvilke en
fri, amerikansk Borger kan hengive sig paa Herrens Dag; en-
hver Adspredelse er en Synd og man anseer det som en hellig
Pligt at stede sig. Den store Mængde Tybskere, som opholde
sig i Amerika, underkaste sig imidlertid kun udbødigent den
herskende Helligheds strenge Forstrifter. For at omgaae disse
have de opfundet hellige Concenter, med hvilken Titel de dække
alleslags vanhellige theatraliske Forestillinger. Dette er nu
meget fint udtænkt, men Liebenmüller har villet gjøre det
endnu bedre, han har dannet et gudeligt Samfund, kaldet
Shakerne, og erklæret sig for dets Øpperstepræs. Shakerne
hylde Pæren om et høieste Væsen og om Sjælens Udrædig-
het, deres Love byde, at Menneskene skulle elske og hjælpe
hverandre, samt udøve de sædvanlige moralske og sociale
Tugter. Men der gives ingen Religion uden udvortes Cul-
tus og det er især i denne Henseende Liebenmüller har bediøst
sin Opfindsomhed; den nye Religions Ceremonier ere af et
gaaft særegent Slags: ved at drikke store Mængder C, holde
muntre Taler og synge Drikkeviser blive de Troende hellig-
gjorte og jo mere man drikker, jo mere man mover sig, jo
højere man straalet, desto snarere naaer man Salighedsens Dei.
Det amerikanske Politii har imidlertid fundet denne Gudsdyr-
kelse atter besynderlig og hevnet Liebenmüller for Retten,
hvor Newyorks dueligste Advocat, som Øpperstepræsens Sag-
fører, har beraabt sig paa den ved Loven tilfældede sids-
bige Troesfrihed og i Genhold bertil paastaet sin Client
frikendt; Alt forjæves, Rævnigerne have erklæret ham
skyldig og han vil formodentlig blive idømt en betydelig
Pengebøtt.

— Et i „Journal des Débats“ meddelt Brev fra Shang-
hai beretter om den blodige Berømmelse, som endel uden-
landske Eventyrere have erhvervet sig der i Landet. Enkelte af
dem have taget Tjeneste blandt Oprørerne og om dem hører
man sjældent Noget, kun mærke de keiserlige Tropper under-
tiden til deres store Forsørelse, at Oprørernes Fortvæ-
nsalder med et blandt sig rindende udfærdiget Maseri, som de
ikke kunne modstaae, og slutte da deraf, at Udlændinge ere
med i Spillet. Andre ligesaa uforfærdede Fremmede staae paa
Regjeringens Side, af disse har en Amerikaner, Ward, som
fører Titel af Oberst, indlagt sig stor Berømmelse. Han
havde samlet en Bande af 400 Indfødte fra Manila og en
halv Snees bortrømte udenlandske Matroser, som alle bleve
beskudte af Shanghais Gouverneur; Ward selv fik, foruden
sin Lønning, en Forøring i Penges for hvert Oprørerne til-
føiet Nederlag, saaledes indbragte f. Ex. Indtagelsen af Sung-
Kiang ham en Belønning af 30,000 Rigsdaler. Disse Op-
mautringer ansporede ham til den størst mulige Virksomhed.
Da Byen Tjing-pou i Nærheden af Shanghai i Sommer
blev indtaget af Oprørerne og Gouverneuren alkerede Skjelvede
for sit Liv, paatog Ward sig, efterat have faaet Løfte om en
Sum af 100,000 Rigsdaler, at bringe No i den høie Em-
bedsmænds bævende Hjerte og drog afsted mod Tjing-pou.
Saa snart han kom Byen nær, gav han Tegn til Angreb, men
modtoges af en frygtelig Kuglereg. To Gange blev Stor-
men afflaaet, men tredje Gang lykkes det den tappe Even-
tyrer at komme op paa Muren med et halvt Hundrede af
sine Folk; der staaer han Ansigt til Ansigt med Anføreren for
Oprørernes Fremmedhob, løsner sin Revolvers sidste to Skud
paa ham og — flyder forbi. „Fordømte Skeltring, jeg skal
vise Dig, at jeg kan ramme bedre end Du!“ skriger An-
føreren paa bredt Engelsk, og affyrer to Skud, af hvilke det
ene træffer Ward i Munden og det andet i Hosten. Det
lykkes desuagtet Ward at slippe bort, men de fleste af hans
Folk bleve dræbte paa Stedet; ved Brevets Afgang laae han
i Shanghai, men Brevskriveren antog, i Betragtning af Ober-
stens haarde Hud, at han snart atter, i Spidsen for en Røver-
bande, vilde stræbe at hevne sit Nederlag.

— I den engelske Coloni Natal ved Cap har Regjeringen
paabudet en Skat af omtrent tre Rigsdaler om Aaret
pr. Kone. Da Kafferne sædvanligviis have flere Koner end
Penge, vil denne Skat formodentlig bidrage til at indskrænke
Flæskeneriet.

— Paa sidste Indlæg indbød Mayoren i Halifax
alle de Personer i Byen, som vare 70 Aar og der-
over, til Thee. 250 Personer modtoges Indbydelsen; af dem
vare 39 i deres 71de Aar og een 92 Aar; Gjesternes sam-
menlagte Alder udgjorde 18,736 Aar.